

Нічний потяг рушив, і я зрозуміла, що в купе нас їде лише двоє. Жінка, приблизно сорока років, з розкішним кучерявим, ледь рудуватим волоссям сиділа навпроти, копирсаючись у сумочці.

«Фарбована, але, певне, не заради зміни кольору, мабуть, сивину ховає, а колір власний, — подумалось мені, — але ж яка шевелюра!»

Проте думка ця пролетіла миттєво, майже автоматично, і зникла, а решта невпинних у жіночій голові думок та напівдумок не квапились мене турбувати — певне, їх пригальмовував тупий головний біль.

Заирнула провідниця. Забрала квитки. Запропонувала чаю. Ми з сусідкою погодилися. Я сиділа і дивилась у віконце потяга, що саме покинув межі висотної міської забудови і виврався у нічний простір. У чорному небі то підстрибував, то похитувався нахабно-повний місяць. Чи то від місяця уповні, чи від нестабільної погоди на межі зими та весни мені стискало голову, але я все сподівалася, що відпустить, і не ковтала пігулок.

Дзенькнула підсклянниками провідниця, і в купе запахло чаєм мого дитинства, хоча його давно не заварюють із пресованих чорних плиток, як раніше, а кидають у склянки пакетики на нитці. Я занурила руку в сумку і витягла шоколадний батончик та дві мандаринки. Поклала їх на серветку між нашими склянками. Вдруге пірнувши в нутрощі дорожньої сумки, рука намацала і витягла мою невеличку, грамів на сто п'ятдесят, металеву фляжку з коньяком, що його завжди набирала в дорогу, як ліки — чи то від головного болю, чи від можливої застуди, чи від гіпотетично імовірного отруєння. Хай краще буде під рукою, так мене колись навчив знайомий лікар-анестезіолог, порадивши хороший коньяк майже як панацею від усіх хвороб. Зважаючи на те, що міцні напої мені не дуже до смаку, він же й уточнив: «Не можеш пити так — вливай потроху в чай!» Ось і згадалася стара порада.

Вловивши на собі здивований погляд попутниці, я хитнула в руці фляжку, а та кумедно булькнула.

— Голову здавило, мов обручем. Мабуть, треба вжити заходів та лягати спати, — пояснила я попутниці, відкручуючи металеву кришечку. — Пропоную і вам, можна налити в чай, або, як маєте якийсь посуд, наллю у нього. Вип'ємо по тридцять грамів та й спатимемо міцно в жіночому товаристві.

Сусідка несподівано напружилась, знітилася, тріпнула пишним волоссям, а потім зробила

рішучий жест руками, утворивши перехрещеними перед собою долонями літеру «Х».

— Ні. Дякую. Я не в темі! — досить рішуче відповіла вона.

Моя рука із фляжкою на мить зависла в повітрі, я глянула їй в очі, зрозумівши, що пані, без сумніву, мала причини для такої відповіді. Може, нездорова, а може...

Я все ж таки хлюпнула собі в склянку трохи рекомендованого «медикаменту», закрутила фляжку і відправила її в глибини сумки. Розламала навпіл шоколадний батончик.

— То хоч мандаринку та цукерку беріть, складіть мені компанію!

Жінка кивнула і дістала зі своєї сумки пачку печива.

— Гуляймо! — посміхнулась вона і приєднала свій внесок до нашої трапези.

Я гріла руки об підскляник, присьорбуючи гарячий солодкий чай, присмачений коньяком, і позирала, як сусідка жує печиво та закушує його скибочками мандарина. Голову все ще не відпускало, і не було сил заводити розмови «для годиться», але попутниця раптом заговорила сама.

— Ви не зважайте! Пийте, як ваша душа бажає. Я знаю, що трохи коньяку знімає спазм, пийте, воно попустить. Якщо нормальний коньяк, то воно й напевно помічне — малими

